

ԳՐԱԿԱՆ

Լ Ա Ս Ա Ր Թ Ն

ՍՈԿՐԱՏԻ ՄԱՀԸ

(Շար. Սիսե, թիւ 10 էջ 268)

- «Մարդերու անմահոյց միջոցին մէկ կէտին մէջ.
 Քերեսու երկինքի մէջ, քերեսու այն տեղ իսկ ուր ենք՝
 425 Կայ ուրիշ աշխարհ մը՝ դաս տը եղիստեան, կամ երկինք մ՝
 Ուսկից չեն սահիր անցնիր մեղրի երկայն վրտակներ,
 Ուր միայն աստուծով ծառաւ բարի հոգիներ
 Դեռ չեն արեցած յաւերժական նեկտարով,
 Բայց ուր սուրբ ուրուներ կամ ոգիներն այն անմահ
 430 Խողխողուած իրենց մարմնին կ'երթան առնուլ մրցանակն:
 Ո՛չ մըքին այն Տեմպէն, ո՛չ ծիծաղկոտ Մենայն այն
 Չոր շունչն առաստօխն անուշ բոյրով կ'արեցնէ,
 Ոչ ձորերն Հեմոսի, ոչ այն բերրի բլուրներն՝
 Որոնք Երասասի կարկաչներէն կը դիւրսին,
 435 Եւ ոչ ալ քերթողներէն սիրուած երկիրն այն չֆնաղ՝
 Ուր նամբորդը կը մոռնայ իր իսկ աշխարհն հայրենի,
 Չեն կրնար համեմատուիլ երանաւտ այն վայրին՝
 Ուր նայուածքն Աստուծոյ՝ հոգիներուն կուտայ լոյս.
 Ուր տուն երկնային չի վերջանար գիշերով.
 440 Ուր անոր շնչած օդն է արդարեւ կեանք ու սէր.
 Ուր անո՛ր կուտան անմեռ կամ վերածնող մարմիններն
 Եւր զգայարաններ հեշտաններու համար նոր.
 —Ի՛նչ, երկնից մէջ մարմիններ՝, կեանքն ու մահը բոլ բովի՞.
 —Այո՛, հոգիով աղակերպած մարմիններ:
 445 Հոգին՝ որ կազմէ այդ ըզգեսներն երկնահրաշ
 Տարրերուն ծաղիկը համագոյքէն կը հաւքէ,
 Մաքրագոյն ինչ որ կայ քէ՛ կեանքին մէջ քէ՛ նիւթին,
 Թափանցիկ հառազայքներ՝ըր անուշակ այդ լոյսին,
 Ու զոգսրիկ գոյներու բոլոր ցոլերն երփներանգ,
 450 Իրիկուան՝ ծաղիկներու ծոցէն կորզած բուրումներն,
 Այն քաղցրիկ մրմունջներն՝ զոր տարփաւոր Ձեփիւրը
 Հեծեծող կոհակէն գիշերուան մէջ կը շարքէ,

431. Տեմպէ. Թեալոյի հովիւք՝ զոր քերթող մըն կը կոչէ իր հովանաւոր անտառներուն համար: 431. Մենայ. Արկադիոյ լեռք՝ ուր կը բնակէին Ապոլոն եւ Պան աստուածք: 434. Երասաս. Լակոնիոյ գէտը, ըս-
 պառտայի շրջակայքը:

- Այն բոցը՝ որ կը ցնդի ոսկի՝ կապոյս ցայսօրով,
 Բիւրեղը ջինջ երկընքի՝ մէջ քաւալող վսակներուն,
 455 Ծիրանին՝ որով ա՛յլը կը ներկէ իր հաջաղն
 Եւ դողող աստղերուն շառաւիղներն հանդարտիկ
 Իւրաւ միացած ներդաւնակ յարմարումով
 Կը խառնուին իր մասներո՛ւն սակ՝ շինելու իր մարմինն .
 Եւ հոգին, որ երբեմն երկրի վրայ գեղ գերի
 460 Ընթոս կիրքերո՛ւ դէմ կը կրճուէր ընդունայն,
 Այսօ՛ր իբրեւ յաղթող անոնց անգոր իղծերուն՝
 Մեծ փառով կը տիրէ ըզգայութեանց աշխարհին,
 Անվերջ հանդիմներով կ'օժտէ անոնց թիւն անբաւ,
 Խաղալիք մ'ընելով կեանք՝ ժամանակ ու միջոց:
 465 Թռչելու համար մերք՝ ուր իղծ մը գինք կը կանչէ,
 Կը սիրէ ան խնկել թերեւ թեւերն զեփիւռին,
 Յուշի՛կ՝ ծածանի ցոլէն անոնց գոյն սալով,
 Երկինքէն դէպի դրժոխք, արեւմտսէն արեւելք
 Թափառող մեղուի մը պէս՝ ամենուրեք ծաւռ կուգայ
 470 Գտնելու՝ համբուրելու ձեռագործներն Ասուծոյ:
 Մերք փայլուն այն կառքին՝ զոր կ'ընծենէ այլն իրեն՝
 Երկվար մը կը լըծէ մըրկայոյզ ու խիզախ,
 Եւ չհնաղ ամայներո՛ւն մէջ ուր կեակներ կան ցանուած՝
 Փնտռելու համար իրմէ սիրուած այն մեծ ոգիներն՝
 475 Արեւէ դէպի արեւ, դրուքենէ դրուքին.
 Կը թռչի, կը կուչի իր իսկ սիրած հոգւոյն հետ,
 Անբաւառ միջոցին լա՛յն մանուածներէն կը քալէ,
 Ու ինքզինքը կը գտնէ միտք Ասուծոյ գրկին մէջ:
 Հոգին, պահպանելու համար իր բունն երկնային,
 480 Փոխ չառներ մարմիններէ իր ըզգասիկ սնունդն ու կեր,
 Ո՛չ նեկսարն՝ որ կը հոսի ըմպանակէն Եբէի՝
 Ո՛չ բոյրը ծաղիկներուն՝ զոր կը գողնայ շունչն հովին՝
 Ո՛չ իրեն իպատիւ քափուած գինւոյն ձօնն ու նուէր
 Չեն կրնար ջամբ սալ հոգւոյն, ան խորհուրդով կ'ապրի լոկ .
 485 Գոհացուած իղծով, սիրով, գգացումներով, որ յաւէս
 Իր անմահ էութեանն անմահական են հարակն:
 Երկընքի բազմապատկած պրտադներուն շնորհիւ՝ ան
 Կը պանէ, կ'երկայնէ, կը յաւերժէ իր կեանքը,
 Եւ կըրնայ, իր անանց սիրոյն ուժովը միայն
 490 Բազմազնել իր էութիւնն, եւ իր կարգին ըստեղծել:
 Վաարնգի, մարմիններու պէս բեղմնաւոր է խորհուրդն.
 Ի՛նչ մը լոկ կը բաւէ աշխարհ մ'ամբողջ լեցնելու .
 Եւ ինչպէս հնչիւն մը արձագանգէն կրկնուած՝
 Անվերջ բազմապատկուած՝ անհունին մէջ կ'արեւաւէ,
 495 Կամ ինչպէս՝ տարածուելով վաղանցուկ կայծ մը ինքնին

- կը վառէ բազմին վրայ բոց մը անւելջ՝ անմասնում,
Այսպէս իրար կուգան այդ էակներն անառատ,
Ըսեղծի՛չ սէրն իրենց մէջ բախանցելով շարունակ,
Անհունին մէջէն զիրար կը փրկեցնեն, կը խառնուին,
500 Կը սիրեն զիրար յաւերժ ընդգրկումով, կը ծընին.
Ու, անբնակ աստղերուն լեցընելով գաւառներն՝
Իրենց զարմը բոլոր կ'երկարաձգեն երկնի մէջ:
Ո՛վ տարփանք երկնային, սուրբ գեղումներ, բոց ըզգաս,
Համբոյրներ՝ ուր անդարձ հոգին հոգւոյն կը խառնուի,
505 Ուր իդան յաւերժական՝ գեղեցկութիւնն ալ անբիծ
Հեռանքի նիչ կ'արձակեն շողապատում իրարու:
Եթէ կարենայի՛ր... Բայց ձայն մ'հրնչեց յարկին տակ.
Իմաստունն ընդհատում՝ ականջ կը դնէ անխրոնով,
Ու մեկն դէպ արեւմտս կը դարձնենք աչքերնիս.
510 Ա՛հ, օրումն լոյսն էր որ կը խուսափէր երկնիցէն:
Աչն անդին դարձընելով Մեսասանից պալատներն՝
Անոր բո՛յն կը կարկառէր կոտիդին մէջ պղղընձի,
Ընդունեց զայն Սակրաս միշտ սեռն ու լուրջ նակատով,
515 Եւ իբրեւ պարգեւ մը սուրբ վե՛ր առնելով ձեռքին մէջ,
Վայրկեան մ'իսկ չառկախելով նոր ըսկըսած իր խօսքը,
Պարսելէ առաջ զայն՝ իր մտածումն աւարեց:

(Շարունակելի)

Ե . Ե . Դ .

ՍԿԱՐՐՈՆԻ ՏԱՊԱՆԱԳԻՐԷ

Ան՝ որ հիմա կը հանգչի հոս՝
Գութն է շարժած քան թէ նախանձ.
Տեսաւ քանի՛ցքս մանն, ախո՛ս,
Դեռ չըսպտած կեանքն իր վաղանց:
Անցորդ, ա՛հ, մի՛ համեր ժրխոր.
Ըզգո՛յջ, չըլլայ որ արբընեայ,
Զի առաջին զիշերն է որ
Խեղճ Սկարոնը կը լնանայ:

SCARRON

ՄԲՅՈՒՆԵ ԵՒ ՄԱՐԿԱՐԷ

Այդ ծովուն խորեւն դո՛ւրս գալով դուն՝
Ո՛ւր կ'երթաս մարգարիտ չողջողուն.
— Ցատերու սէր յոյսն դա՛ռն պըտող,
Ո՛ւր կ'երթաս ո՛վ արցունք արտառիս:
— Եւ կ'երթա՛ւ սերձ քաղի մը վերեւ
Շըքեղ զարդ մ'ըլլալու արդարեւ:
— Իսկ եւ ալ կը տանիմ Աստուծոյ
Հոգիին սուգն եւ ոխը նաճոյ:

PROSPER BLANCHEMAIN

